

1. Noedels

Liesje is anders dan de meeste kinderen om haar heen.
Niet raar maar anders.
Dat vindt Liesje helemaal niet leuk!
Liesje wil net zo zijn als haar klasgenootjes of teamgenootjes bij korfbal.
Soms is ze daardoor verdrietig.

Grote mensen hebben er een naam voor.
Ze noemen het PDD-NOS.
En papa noemt het Noedels, dat klinkt leuker zegt hij.
Liesje vindt dat ook.
Echt weer iets voor papa om zo een naam te verzinnen.
Noedels is moeilijk.
Je kunt het niet zien, je kunt het niet voelen en je kunt het niet ruiken.
En als je het hebt kun je het nóg moeilijker snappen. Duh....

Maar je hebt er wel last van.
Noedels is voor Liesje een onzichtbaar bolletje sliertjes dat in de weg gaat zitten als ze moet denken.
Haar gedachten zien het bolletje wel en raken er soms in verstrikt.
Daarom duurt het soms wat langer voordat ze op school een antwoord weet.
Soms zit Noedels in de weg zodat Liesje niet snel kan kiezen.
Neem deze, zegt Noedels dan en als ze die dan wil kiezen zegt Noedels snel: nee, deze is toch beter.
Soms is Noedels klein en zit het maar een beetje in de weg.
Maar Noedels kan ook heel groot worden en dan raken alle gedachten van Liesje in de war.
Vaak kan ze dan nog maar één ding doen, een harde boze brul geven om Noedels weg te jagen.
Maar Noedels gaat niet weg van een harde brul, Noedels gaat ook niet weg van een pilletje.
Noedels blijft voor altijd.
Papa zegt dat ze wel kan leren hoe ze Noedels zo klein mogelijk kan houden.
Papa en Mama en haar broertje moeten ook veel leren over Noedels.
Als we dat doen dan kunnen we je beter helpen Liesje, zegt papa.

Als Liesje terugdenkt aan iets waar ze heel boos over was, dan voelt ze zich weer boos.
Soms komt er zomaar een gedachte of herinnering naar boven die Liesje dan vertelt.
Soms is iemand onaardig of zegt iets gemeens, als Liesje dan wat terug wil zeggen blijven de woorden hangen.
Als iemand een grapje maakt weet Liesje niet dat het een grapje is en denkt dat iemand onaardig doet.
Als iets wat altijd hetzelfde gaat opeens anders moet, dan raakt Liesje in de war.
Dat komt allemaal door Noedels.

Andere mensen en kinderen, die Noedels niet kennen, snappen dan niet zo goed wat er met Liesje is.
Liesje wordt daar dan verdrietig van of soms zelfs een beetje bang. De anderen snappen Liesje dan misschien niet, Liesje snapt hun ook niet!
En daardoor denkt Liesje heel snel dat anderen haar niet aardig vinden of dat ze haar maar dom vinden en dat ze lelijke dingen over haar zeggen. Daar wordt ze heel onzeker van.

Mensen en kinderen die niet weten dat Liesje Noedels heeft denken misschien dat ze in heel veel dingen niet zo goed is, maar dat is ze juist wel.
Het is namelijk razend knap om te kunnen wat ze allemaal kan als er ook nog een Noedels in de weg zit.
Had ik maar een gebroken arm, denkt Liesje.
Dan kan iedereen tenminste zien dat er iets is.
Noedels zit van binnen, daardoor zie je dat aan de buitenkant niet.

Liesje is moe van al dat denken.
Ze gaat lekker naar bed.
Welterusten papa en mama ik hou van jullie.
Wij houden ook van jou lieve schat, heeeeeeeel veel, met Noedels erbij.
Slaap lekker.

Mam?.....
Mag ik nog even lekker in mezelf mompelen?
Natuurlijk schat maar niet te hard anders kan je broertje niet in slaap vallen.

2. Boos

Liesje voelt zich boos.
Waarom weet ze eigenlijk niet goed.
Vanmiddag in de klas ging Ben op haar teen staan.
Dat ging niet expres.
Ze was achter hem gaan staan en dat had hij niet gezien.
Toen hij weg wilde lopen deed hij eerst een stapje achteruit.
Precies op de grote teen van Liesje.
Ze weet wel dat Ben het niet expres heeft gedaan, maar toch voelt ze zich boos.
Misschien is Liesje boos omdat het is gebeurd.
Omdat het Ben was die het deed is ze boos op hem.

Liesje heeft dat wel vaker, dat ze boos wordt om iets en dat anderen om haar heen niet zo goed snappen waarom ze boos is.
Weer zo'n streek van Noedels.
Soms gebeuren er dingen die ze niet verwacht.
Dan schrikt ze.
Of ze begrijpt niet goed wat er allemaal gebeurt of wat iemand bedoelt.
Het is dan net of alles om haar heen veel sneller gaat dan normaal.
Alsof iedereen heel snel langs haar heen doorgaat terwijl haar gedachten blijven plakken in Noedels.
Een beetje alsof je na een voorstelling van de tribune wilt, maar je weet niet op welk moment je in de rij mensen, die van de trap aflopen, moet stappen.
Het gaat sneller en sneller en Liesje weet dan niet meer wat ze moet doen om nog mee te kunnen.

Liesje denkt dan STOP!, maar dat gebeurt niet.
De rij blijft maar doorgaan en ze komt er niet tussen.
Dan weet ze niet meer wat ze moet doen en wordt ze heel verdrietig of heel boos van verdrietigheid.
Dat heet frustratie volgens papa.
Hij zegt dat heel veel mensen dat wel eens hebben maar dat het door Noedels vaker gebeurt.
Noedels maakt die frustratie ook nog eens groter, alsof frustratie eerst een klein ballonnetje is die Noedels dan verder opblaast.

Als er eerder iets gebeurd is wat Liesje niet leuk vond, dan wordt dat door Noedels heel hard bij die ballon geblazen.
Door iets heel kleins kan Liesje dan heel boos worden.
Eigenlijk voelt ze zich dan over iets anders boos.
Ingewikkeld hoor, niet alleen voor Liesje maar ook voor de mensen om haar heen.
Die weten niet dat Noedels er nog iets heeft bijgeblazen.

Soms is Liesje boos op een ander.
Vooral als ze haar plagen.
Tenminste, als Liesje het gevoel heeft dat ze haar plagen.
Noedels zorgt er soms voor dat ze denkt dat ze geplaagd wordt, terwijl dat eigenlijk niet zo is.
Dat komt omdat Liesje het moeilijk vindt om te snappen of iemand iets écht meent of voor de grap zegt.

Het is ook moeilijk, dat mensen soms iets anders zeggen dan ze eigenlijk bedoelen.
Ze verwachten dan ook nog dat jij precies begrijpt hoe ze dat bedoelen.

Hoe iemand kijkt klopt dan niet met wat ze hebben gezegd.
Als ze dan opeens gaan lachen dan voelt ze zich geplaagd.

Weet je wat een Fata-Morgana is?

Dat is dat je in de woestijn bent en heel veel dorst hebt.
In de verte zie je een grote plas met water en die lijkt heel echt.
Als je er naartoe gaat dan verdwijnt het, het is er niet echt.
In de zomer zie je het ook wel eens op de weg.
Foplijnen noemt haar broertje ze.

Zo is dat ook een beetje met dat gevoel van plagen.
Een soort Noedels-Morgana.

Liesje is een beetje moe van al die ingewikkelde dingen.
Papa komt binnen en ziet haar gezicht.
'Wat kijk je boos Liesje, is er iets?'

Heel boos vertelt ze dat Ben op school op haar teen is gaan staan.
Ze gaat steeds harder praten en zelfs schreeuwen.
'Doe maar even rustig', zegt papa.
'Als je zo schreeuwt is het net of je boos op mij bent en dat is toch niet zo?'
Liesje schudt haar hoofd.
Nee dat is niet zo.
Gelukkig begrijpen papa en mama dat Noedels in de weg zit.

'Deed Ben dat expres?' vraagt papa.
'Dat niet,' zegt Liesje, 'maar het deed wel zeer!'
'Dat snap ik' zegt papa, 'maar je hoeft er niet boos om te blijven, toch?'
Liesje haalt haar schouders op.

'Liesje,' zegt papa, 'ik denk dat je een beetje PDD-NORS bent.'

Een diepe zucht.
Heel grappig papa,heel grappig.